

Слава. Ей защо не бива така да се отчайвашъ.

Велина. (Къмъ брата си) Тогазъ некролозитъ...

Смитъ. Нищо. Разнитъ корпорации ни изпреварили. Азъ четохъ нѣколко...

Велина. Така!

(Слава и Галина сж настрана и се гледатъ очудени)

Смилъ. А пъкъ и вестницитъ само за Запряна пишатъ. Среccнаха ме двама негови съграждани: нѣкои си Гвоздиевъ и Алабашевъ, Пристигнали само по тоя случай.

Велина. Знамъ ги. Тѣ сж идвали тукъ.

Смилъ. Молятъ да не става погребението днесъ, за да има време, че се готвѣли отъ много мѣста...

VII

(Влиза слугинята Куна)

Куна. Трима доктори пристигнаха.

(Смилъ отива да ги посрещне, а Велина остава да ги чака до вратата)

(Слава и Галина сами).

Слава. Прощавай! Залисахъ се съ Велина, че забравихъ да питамъ за бебо. Радвашъ ли му се?

Галина. Като ми го донесоха, като че ми свѣтна.

Слава. Урокъ да ти е: никога не го вземай съ себе си.

Галина. Пази Боже! Никога!

Слава. Не ти вѣрвамъ. Ти умирашъ да те наричатъ: дамата съ кученцето.

Галина. Отказвамъ се. . . Право да ти кажа, много ми се харесва, като чуя да казватъ: дамата съ кученцето, но отказвамъ се.